



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **M. U.**, narozený dne „X“, státní příslušnost Německo,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Pavlem Brachem, advokátem,
se sídlem Klapálkova 3132/4, 149 00 Praha 4 - Chodov,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního
hospodářství,**
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2016, č. j. 4748/DS/2016, JID:
156566/KUUK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 13. 10. 2016, č. j. 4748/DS/2016, JID: 156566/KUUK, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v Bílině, odboru dopravy (dále jen správní orgán I. stupně“), ze dne 29. 8. 2016, č. j. MUBI 28031/2016, ev. č. MUBI 32122/2016/OD/NE, jímž bylo podle ust. § 94 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), žalobci odňato řidičské oprávnění skupiny „AM, B1, B“, a to pro nesplnění podmínky stanovené v ust. § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu při udělení řidičského oprávnění formou vydání řidičského průkazu č. „X“. Současně se žalobce domáhal, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a aby soud uložil žalovanému povinnost uhradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předně přdestřel dosavadní průběh správního řízení, kdy zmínil, že dne 7. 9. 2016 mu bylo doručeno výše citované rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 29. 8. 2016 a současně mu byla ve smyslu ust. § 129 odst. 2 zákona o silničním provozu uložena povinnost odevzdat do 5 pracovních dnů od právní moci daného rozhodnutí řidičský průkaz ev. č. „X“. Vůči danému rozhodnutí ze dne 29. 8. 2016 sice žalobce podal odvolání, ovšem žalovaný zaujal obdobnou argumentaci jako správní orgán I. stupně, s níž žalobce kategoricky nesouhlasí. Žalobce v první řadě nesouhlasí s tím, že pokud se správní orgán spokojil ve správním řízení o udělení řidičského oprávnění s důkazy žalobcem předloženými, s tím, že splňují podmínky dle ust. § 82 a ust. § 92 odst. 4 zákona o silničním provozu, na jejichž základě pak bylo žalobci řidičské oprávnění uděleno, tak nemůže správní orgán posléze tyto důkazy v nově vyvolaném správním řízení považovat za zcela nedostačující. Předložené dokumenty žalobcem, které správní orgán vyhodnotil jako dostačující pro udělení řidičského oprávnění, byly přitom: doklad o odborné a zdravotní způsobilosti, doklad totožnosti vydaný v Německu, potvrzení o pobytu vydané Ministerstvem vnitra OAMP, č. „X“, nájemní smlouva k nemovitosti, výpis ze živnostenského rejstříku, výpis z katastru nemovitostí, doklad o zaplacení poplatku za KO, čestné prohlášení o neudělení zákazu spočívajícího v řízení motorových vozidel, úrazové pojištění. Správní orgán žádné další dokumenty v původním správním řízení o udělení řidičského oprávnění nepožadoval, a proto je možné uzavřít, že žalobce podmínky pro udělení řidičského oprávnění, tedy i podmínku obvyklého bydliště, v době rozhodné, tedy v době udělování řidičského oprávnění, splnil.
3. V návaznosti na právě uvedené žalobce namítl, že ust. § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu nemůže obstát v právním a demokratickém státě, když toto ustanovení bez jakýchkoliv doplňujících výkladových pravidel *de facto* porušuje zásadu *res indicata*, prolamuje základní zásady správního řízení zakotvené v ust. § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dané ustanovení umožňuje rovněž správním orgánům narušování výkonu práv a povinností státní mocí, umožňuje i pozdější zpochybňování a prolomení pravomocných rozhodnutí správních orgánů a může být zneužito v neprospěch účastníka řízení, což se v případě žalobce stalo, když bylo užito v rozporu s ust. § 2 odst. 3 správního řádu, také v rozporu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a také i s čl. 2 odst. 3 Ústavy. V daném případě navíc došlo k použití ust. § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu na základě jakéhosi podnětu zahraničního orgánu, kdy žalobce ani nikdy nebyl seznámen s listinnou podobou tohoto podnětu ani s jeho konkrétním obsahem, což žalobce považuje za nepřipustný zásah do nezávislosti výkonu státní správy.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. Žalobce zásadně nesouhlasí s tím, aby správní orgán aplikoval ust. § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu k případné nápravě svých pochybení, která by v daném případě měla vyplývat z volného hodnocení důkazů správním orgánem, přičemž je otázkou, zda k nějakému pochybení vůbec došlo. Předmětné správní řízení bylo zahájeno z moci úřední, a proto bylo na správním orgánu, aby předložil důkazy prokazující, že žalobce nesplňoval při udělení řidičského oprávnění podmínky uvedené v ust. § 82 zákona o silničním provozu. Dle žalobce je nemyslitelné, aby správní orgán nabyt podezření, že důkazy předložené v původním správním řízení o udělení řidičského oprávnění neposoudil v souladu s názorem či domněnkou zahraničního správního orgánu – Spolkového úřadu pro nákladní dopravu a řidiče ve Flensburgu, a na základě toho pak vyvolal z moci úřední další řízení, v němž po žalobci požadoval doložit další důkazy prokazující jeho trvalé bydliště v době udělení řidičského oprávnění. Žalovaná strana mohla přistoupit k zahájení řízení o odnětí řidičského oprávnění jen za situace, pokud sám správní orgán měl ve smyslu ust. § 6 odst. 2 správního řádu obstarané jednoznačné důkazy o tom, že žalobce nemá na území České republiky obvyklé bydliště. Za takový důkaz nelze považovat podnět cizího správního orgánu k přezkoumání rozhodnutí o udělení řidičského oprávnění, přičemž ze správního spisu nevyplývá, že by správní orgán disponoval takovým důkazem, z něhož by bylo patrné, že podmínka dle ust. § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu nebyla k datu podání žádosti žalobce o udělení řidičského oprávnění ze dne 20. 8. 2015 splněna.
5. Správní orgán neměl právo žalobce v novém správním řízení opětovně vyzývat, aby svůj obvyklý pobyt znovu prokazoval, když tak žalobce učinil v rámci správního řízení o udělení řidičského oprávnění, které mu bylo uděleno. Žalobci navíc správní orgány nebyly schopny dosud sdělit, co konkrétně má doložit, aby jednoznačně prokázal své obvyklé bydliště na území České republiky.
6. Žalobce je přesvědčen, že ust. § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu nelze vykládat jako nové správní řízení o žádosti o udělení řidičského oprávnění, když představuje jen korektiv toho, co je třeba změnit, pokud je podloženo, že podmínky pro udělení řidičského oprávnění nebyly splněny již v době podání žádosti, což nebyl případ žalobce. Dle žalobce je argument žalovaného o tom, že právní stability a dobré víry se nemůže dovolávat žadatel, který nenaplní jednu ze stěžejních podmínek vyhovění žádosti, naprosto zcestný.
7. Žalobce k výzvě správního orgánu ze dne 28. 6. 2016 k dodatečnému doložení obvyklého bydliště a dalších dokumentů, jimiž by prokázal pobyt osobními či profesními vazbami k České republice, přitom předložil fakturu z obchodu Makro ze dne 14. 7. 2016 a také potvrzení o převzetí hotovosti vydané Českou pojišťovnou ze dne 5. 8. 2016, avšak tyto doklady byly posouzeny jako nerelevantní doklady o pobytu v dotčeném období, ačkoliv žalobci nebylo jasné specifikováno, za které období má svůj obvyklý pobyt na území České republiky prokazovat. Navíc výzva ze dne 28. 6. 2016 nebyla učiněna po právu, jelikož má být činěna v případech, kdy účastník řízení nesplňuje podmínky pro udělení řidičského oprávnění v době vedení řízení o udělení řidičského oprávnění. Žalobce považuje za zásadní právní vadu fakt, že v jeho případě není zřejmé, k jakému datu vlastně měl žalobce prokazovat v rámci řízení o odnětí řidičského oprávnění svůj obvyklý pobyt – pokud k datu žádosti o udělení řidičského oprávnění, pak se jednalo o nepřípustnou retroaktivitu, pokud i po udělení řidičského oprávnění, tak v zákoně to nikde není psáno. Žalobce trvá na tom, že po udělení řidičského oprávnění neměl povinnost opětovně prokazovat, že na území České republiky skutečně bydlí, když tuto povinnost již jednou splnil, a bylo nadbytečné trvat na plnění takovéto povinnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Závěrem žalobce namítl, že žalovaný nesprávně argumentuje, že žalobce již v nalézacím řízení primárně nedoložil obvyklé bydliště osobními vazbami, jako jsou např. soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví či nájem nemovitosti. Žalobce nájemní smlouvu dokládal, spolu s dalšími dokumenty prokazujícími jeho obvyklé bydliště na území České republiky v době podání žádosti o udělení řidičského oprávnění. Vedle toho žalobce doložil i své pracovní vazby k České republice, a to zejména živnostenským listem.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.
10. K věci uvedl, že správní orgán I. stupně zahájil řízení o odnětí řidičského oprávnění na základě podnětu Spolkového úřadu pro nákladní dopravu a řidiče ve Flensburgu ze dne 15. 6. 2016, který obdržel prostřednictvím Ministerstva dopravy. V tomto podnětu přitom bylo mj. uváděno, že žalobce žije v Německu a že v době, kdy bylo zahájeno řízení o udělení řidičského oprávnění, mu byla v důsledku spáchaného deliktu uložena povinnost spolupráce s probačním úředníkem v Německu, což vzbudilo důvodné pochybnosti o splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky.
11. Dle žalovaného správní orgán I. stupně v původním řízení o udělení řidičského oprávnění pochybil tím, že dostatečně nezkoumal naplnění materiálních znaků pojmu obvyklé bydliště tak, jak je vymezeno ve Směrnici Evropského parlamentu a tady ze dne 20. 12. 2006, č. 2006/126/ES, o řidičských průkazech (dále jen „Směrnice“), a v zákoně o silničním provozu, když žalobce byl povinen prokázat naplnění jak formálních, tak i materiálních znaků obvyklého bydliště. Důkazy provedené správním orgánem I. stupně jak v řízení o udělení řidičského oprávnění, tak v řízení o odnětí řidičského oprávnění, totiž nijak neprokazují užší osobní či profesní vazby k místu obvyklého bydliště. Skutečnosti uvedené v podnětu Spolkového úřadu pro nákladní dopravu a řidiče ve Flensburgu ze dne 15. 6. 2016 nastolily kvalitativně jinou důkazní situaci nežli původní, přičemž žalobce v řízení o odnětí řidičského oprávnění nijak neprokázal naplnění materiálních znaků obvyklého bydliště. Proto bylo rozhodnuto o odnětí řidičského oprávnění žalobci, což bylo zcela v souladu s ust. § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť žalobce neprokázal splnění podmínky obvyklého bydliště ani v rozhodné době zahájení řízení o udělení řidičského oprávnění, ani v průběhu řízení o odnětí řidičského oprávnění. Žalovaný přitom považuje námitky žalobce vůči ust. § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu za zcela bezdůvodné. Podnět Spolkového úřadu pro nákladní dopravu a řidiče ve Flensburgu ze dne 15. 6. 2016 byl vzat za velmi relevantní, jelikož byl od orgánu veřejné správy členského státu Evropské unie, v jehož kompetenci je dopravně-správní agenda. Ignorováním tohoto podnětu by zjevně došlo k popření úmyslu českého a unijního zákonodárce zabránit „turistice za českými řidičskými průkazy“. Žalobci byla dána možnost seznámit se s daným podnětem v rámci seznámení se s podkladovým materiálem, ovšem žalobce tohoto svého práva nevyužil, což nemůže být k tíži žalovaného.
12. V návaznosti na shora uvedené skutečnosti žalovaný uvedl, že řízení o odnětí řidičského oprávnění zahájené dle ust. § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, třebaže se jedná o samostatné řízení, tak je úzce spjato s řízením o udělení řidičského oprávnění. Z tohoto důvodu žalobce v řízení o odnětí řidičského oprávnění neztrácí postavení žadatele o udělení řidičského oprávnění, když smyslem tohoto řízení, které je vedeno v režimu zákona o silničním provozu, je uvést faktický stav do souladu s právním stavem, a to buď

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odnětím řidičského oprávnění [§ 94 odst. 1 písm. c) věta před středníkem], nebo dodatečným zhojením vady původního řízení o udělení řidičského oprávnění [§94 odst. 1 písm. c) věta za středníkem]. Žalobce proto nesprávně dovozuje závěry ohledně přenesení povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní ze žalobce na správní orgán. Bylo na žalobci, jaké důkazní prostředky k prokázání obvyklého bydliště zvolí a navrhne jejich provedení. Je tomu tak proto, že v rámci řízení o udělení řidičského oprávnění a řízení o odnětí řidičského oprávnění se přiznává právo, a nikoliv ukládá povinnost, správní orgány tudíž nejsou v té roli, aby odstraňovaly důkazní nouzi na straně žalobce. Na podporu tohoto názoru žalovaný zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, č. j. 1 As 71/2015-33.

13. Dále žalovaný uvedl, že žalobce neprokázal, že by mu svědčil nárok na udělení řidičského oprávnění, a to ani v době zahájení řízení o udělení řidičského oprávnění ani v průběhu řízení o odnětí řidičského oprávnění. Jeho právo, které mělo být údajně nabyto v dobré víře, tak ustupuje veřejnému zájmu na zajištění bezpečnosti silničního provozu a zabránění turistice za řidičskými průkazy v rámci Evropské unie, kdy tento veřejný zájem je formulován na úrovni tuzemské legislativy i evropské legislativy.
14. Žalovaný rovněž zmínil, že žalobce neopodstatněně vznáší námitky ohledně údajného nevyjasnění ze strany správního orgánu, za jaké období měl žalobce prokázat svůj obvyklý pobyt na území České republiky, když to vychází z jasného a jednoznačného znění ust. § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a také i z výzvy správního orgánu ze dne 28. 6. 2016.
15. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkami žalobce ohledně toho, že nevěděl, jakými důkazními prostředky by mohl své obvyklé bydliště prokázat, kdy žalovaný poukázal na závěry obsažené v již shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, č. j. 1 As 71/2015-33. Žalobce v rámci řízení o udělení řidičského oprávnění předložením nájemní smlouvy a živnostenského listu mohl toliko prokázat naplnění formálních znaků obvyklého bydliště, nikoliv i naplnění materiálních znaků.

Posouzení věci soudem

16. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem od prvopočátku souhlasil a právní zástupce žalobce s tímto postupem posléze vyslovil souhlas v písemnosti ze dne 20. 5. 2018.
17. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
19. V ust. § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu je zakotveno, že příslušný obecní úřad s rozšířenou působností odejme řidičské oprávnění v situaci, kdy jeho držitel nesplňoval při udělení řidičského oprávnění podmínky uvedené v ust. § 82 (mezi něž mj. patří obvyklé bydliště na území České republiky) s tím, že v případě nesplnění podmínky uvedené v ust. § 82 odst. 1 písm. d), tj. podmínky obvyklého bydliště na území České republiky či alespoň šestiměsíčního studia v České republice, se řidičské oprávnění neodejme, pokud v řízení vyjde najevo, že držitel řidičského oprávnění již tuto podmínku splňuje.
20. Z právě předestřené dikce ust. § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu vyplývá, že zákonodárce zakotvil možnost odnětí řidičského oprávnění ve správním řízení, které je správním orgánem zahajováno z moci úřední, v situacích, kdy dodatečně vyjde najevo, že žadatel již při udělení řidičského oprávnění nesplňoval podmínky pro jeho udělení uvedené v ust. § 82 (mezi něž mj. patří obvyklé bydliště na území České republiky) s tím, že v případě nesplnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky či alespoň šestiměsíčního studia v České republice se však řidičské oprávnění neodejme, pokud v řízení vyjde dodatečně najevo, že držitel řidičského oprávnění v mezidobí již tuto podmínku splňuje. Daná úprava představuje speciální úpravu ve vztahu k obnově řízení zakotvené ve správním řádu. Oproti obnově řízení se jedná o ustanovení velmi přísné, neboť v případě ust. § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu zákonodárce nestanovil žádné omezující propadné lhůty, a k zahájení řízení a následnému odnětí řidičského oprávnění tak může dojít v zásadě kdykoliv, bez ohledu na to, jaká doba již od udělení řidičského oprávnění uplynula. Je tomu tak proto, že je zde dán pochopitelný silný veřejný zájem na zajištění bezpečnosti silničního provozu, kdy tento veřejný zájem je formulován nejen na tuzemské zákonné úrovni – viz zákon o silničním provozu, nýbrž i na úrovni evropské legislativy – viz Směrnice, kdy je dán celospolečenský a celoevropský zájem na tom, aby se zabránilo v tzv. turistice za řidičskými průkazy v rámci zemí Evropské unie ze strany osob, které ve své domovské zemi přišly z rozličných důvodů (velmi často pro spáchání deliktního jednání na úseku dopravy) o své řidičské oprávnění. Námitky žalobce o protiústavnosti a nepřípustné retroaktivitě ust. § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu tak soud vyhodnotil z výše uvedených důvodů jako zcela liché a neopodstatněné.
21. Žalobce rovněž neopodstatněně dovozoval pochybení správního orgánu prvního stupně, pokud předmětné řízení o odnětí řidičského oprávnění zahájil na základě podnětu Spolkového úřadu pro nákladní dopravu a řidiče ve Flensburgu ze dne 15. 6. 2016, který obdržel prostřednictvím Ministerstva dopravy. Již žalovaný v písemném vyjádření k žalobě zcela správně poznamenal, že podnět Spolkového úřadu pro nákladní dopravu a řidiče ve Flensburgu byl pro správní orgán I. stupně velmi relevantní, neboť byl učiněn ze strany orgánu veřejné správy členského státu Evropské unie, v jehož kompetenci je dopravně-správní agenda. Dotyčný německý správní orgán přitom ve svém podnětu sdělil závažné skutečnosti, které vzbudily u správního orgánu pochybnosti o tom, zda řidičské oprávnění udělené žalobci mu bylo prvotně legitimně uděleno českými správními orgány z pohledu naplnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky, když v době řízení o udělení řidičského oprávnění mu byla v Německu uložena povinnost spolupráce s probačním úředníkem v důsledku jím spáchaného deliktu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

22. Žalovaný rovněž již v písemném vyjádření k žalobě trefně poznamenal, že správní orgán I. stupně primárně pochybil v původním řízení o udělení řidičského oprávnění žalobci, když v rámci prověřování splnění podmínek pro udělení řidičského oprávnění definovaných v ust. § 82 zákona o silničním provozu vedle naplnění formálních znaků obvyklého bydliště náležitě neprovéřoval i naplnění materiálních znaků pojmu obvyklé bydliště tak, jak je vymezeno v zákoně o silničním provozu i ve Směrnici. Prvotní pochybení správního orgánu I. stupně, tj. prověření splnění podmínky obvyklého bydliště, však bylo možno zhojit právě v důsledku následně z moci úřední zahájeného správního řízení o odnětí řidičského oprávnění vedeného v intencích ust. § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.
23. Žalobce se mylí, že v rámci řízení o odnětí řidičského oprávnění tížilo břemeno tvrzení a důkazní správní orgán, nikoliv žalobce. Je tomu tak proto, že žalobce jakožto původní žadatel o udělení řidičského oprávnění, jemuž bylo uděleno řidičské oprávnění, musí prokázat - buď zpětně, že mu svědčil v době řízení vedeného o udělení řidičského oprávnění nárok na jeho udělení pro prokázání splnění podmínky obvyklého bydliště, či *pro futuro*, že mu nově svědčí nárok na udělení řidičského oprávnění, neboť v mezidobí od udělení řidičského oprávnění již splňuje podmínku obvyklého bydliště. Bylo na žalobci, aby prvotně již v rámci řízení o udělení řidičského oprávnění, a zejména pak v rámci posléze zahájeného řízení o odnětí řidičského oprávnění, kdy správní orgán I. stupně pojal důvodné pochybnosti o splnění podmínky obvyklého bydliště, náležitě prokázal naplnění nejen formálních znaků obvyklého bydliště, nýbrž i naplnění materiálních znaků obvyklého bydliště na území České republiky.
24. Žalobce nemohl s úspěchem namítat, že nevěděl, jaké důkazní prostředky vlastně má správnímu orgánu I. stupně k prokázání obvyklého bydliště předložit. Nelze totiž přehlédnout fakt, že správní orgán v rámci řízení o odnětí řidičského oprávnění žalobce výzvou ze dne 28. 6. 2016 výslovně vyzval k doložení přechodného pobytu, osobní a profesní vazby k České republice. Podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu totiž platí, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Je zcela nasnadě, že žalobce mohl navrhnout výslech svědků k prokázání toho, že se na jím uváděné adrese (uváděné v rámci řízení o udělení řidičského oprávnění) skutečně zdržoval (zákonem požadovanou dobu) či v době vedení řízení o odnětí řidičského oprávnění zdržuje a že má na území České republiky osobní vazby a fakticky, nikoliv jen fiktivně, zde vykonával či v době vedení řízení o odnětí řidičského oprávnění vykonává podnikatelskou činnost na základě živnostenského oprávnění, které správnímu orgánu I. stupně prvotně předkládal pro účely řízení o udělení řidičského oprávnění. Skutečný výkon podnikatelské činnosti přitom mohl žalobce prokazovat různými listinami - smlouvami, fakturami, dalšími účetními doklady apod. Žalobce rovněž mohl navrhnout ohledání místa svého pobytu. Nebylo tedy nutné, a to v rámci obou řízení, tj. v rámci řízení o udělení řidičského oprávnění i v rámci řízení o odnětí řidičského oprávnění, žalobce vyzývat k navržení konkrétních důkazních prostředků, neboť těmi mohlo být cokoli, co může přispět ke zjištění stavu věci. Žalobce, sice nebyl v rámci předmětného správního řízení o odnětí řidičského oprávnění zastoupen osobou znalou práva, nicméně muselo mu být zřejmé, že správní orgán nepovažuje dosud z jeho strany předložené dokumenty (nájemní smlouva a živnostenské oprávnění) za dostačující k prokázání obvyklého pobytu na území České republiky vzhledem k závažnému sdělení, které obsahoval podnět německého správního orgánu ze dne 15. 6.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2016. Bylo proto na žalobci, aby za daného skutkového a právního stavu doložil svůj faktický pobyt v době rozhodné na území České republiky, tj. své skutečné osobní a profesní vazby na území České republiky. To ze strany žalobce učiněno nebylo, když žalobce k výzvě správního orgánu I. stupně ze dne 28. 6. 2016 předložil jen opět neprůkazné listiny, tentokrát v podobě faktury z obchodu Makro ze dne 14. 7. 2016 a dále potvrzení o převzetí hotovosti vydané pojišťovnou dne 5. 8. 2016 za účelem pojištění silničního vozidla. Soud se přitom shoduje se žalovaným, že i tyto listiny neměly náležitou důkazní hodnotu k prokázání obvyklého bydliště ve smyslu ust. § 82 v návaznosti na ust. § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, tj. faktického bydliště na území České republiky.

25. Podle ust. § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu „[p]ro účely tohoto zákona obvyklé bydliště na území České republiky je místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba

1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo
2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.“

26. Směrem k žalobci soud považuje za vhodné zdůraznit, že Nejvyšší správní soud opakovaně konzistentně interpretoval dikci ust. § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu v návaznosti na ust. § 82 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Srov. např. jeho rozsudky ze dne 18. 3. 2015, č. j. 6 As 7/2015-26, ze dne 12. 2. 2015, č. j. 7 As 287/2014-36, ze dne 18. 5. 2015, č. j. 5 As 3/2015-34, ze dne 27. 2. 2015, č. j. 7 As 256/2014-27, ze dne 10. 2. 2015, č. j. 6 As 273/2014-27, popř. ze dne 28. 11. 2014, č. j. 4 As 204/2014-29 (všechny rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Z této judikatury přitom konzistentně vyplývá, že doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele ve smyslu ust. § 92 odst. 4 písm. d) a ust. § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu nemusí sám o sobě prokazovat obvyklé bydliště žadatele. Rozhodující je v souladu s § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu skutečný fyzický pobyt, nikoliv pobyt formální. Předestřené závěry lze přitom bez dalšího vztáhnout i na předmětný případ.
27. Závěrem soud uvádí, že žalobce rovněž neopodstatněně namítal, že mu nebyla dána možnost v rámci řízení o odnětí řidičského oprávnění seznámit se s podnětem německého správního orgánu ze dne 15. 6. 2016, když ze správního spisu prokazatelně vyplývá, že tato možnost byla žalobci dána v rámci možnosti seznámení se s podkladovým materiálem, o které byl žalobce vyrozuměn správním orgánem I. stupně písemností ze dne 3. 8. 2016, ovšem žalobce tohoto svého procesního práva nevyužil.
28. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem rozsudku ad I. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, navíc je ani nepožadoval, proto soud výrokem rozsudku ad II. vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. června 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.